

Borst Vooruit

door en voor vrouwen met borstkanker

www.borstvooruit.nl

© 2015 Letsch & de Clercq Visuals

Samenstelling: Paola Veenstra, Marijk Huysman, Agnes Jager

Omslagontwerp: Mirjam Letsch

Druk: Ipskamp Drukkers

Uitgave: Letsch & de Clercq Visuals

ISBN 978-90-819629-4-0

Paola Veenstra | Marijk Huysman | Agnes Jager

In het begin ondervond ik veel spanningen dat de kanker terug zou komen. Als ik bijvoorbeeld rugklachten had. Als de klachten na een aantal dagen weg waren, dan wist ik dat het toch niet de kanker was. In het begin was die angst sterk aanwezig, nu niet meer zo. We leiden een normaal leven.

Het is een kwestie van accepteren en doorgaan. Tijdens de behandelingen ben ik wel steeds vermoeider. Het vertrouwen in mijn lichaam is weg. Dat is wel eng. Maar er toch weer voor gaan en ook daar weer nuchter mee omgaan.'

Lenny, 68

'Drie weken na de bestraling. Ik ben aan het opbouwen want alle behandelingen zitten erop en ik ben schoon. Ik heb pijn in mijn zij. Het voelt als steken. Mijn milt? Ik heb pannenkoeken gegeten. Misschien waren ze te vet. De dag erna is het niet over. Ik ga naar de huisarts. Ik moet naar een vervanger, de mijne is er niet. Zal ik tot morgen wachten? Ik heb straks een sollicitatie; dat is nodig want mijn contract wordt mogelijk niet verlengd. Ik ga toch. De huisarts stuurt me voor bloedafname en foto's door naar het ziekenhuis. Ik ben erna net op tijd voor mijn gesprek.

Dezelfde avond belt de vervangend huisarts me op. Ik zit op het plein in de zon, met een milkshake waarvan ik vind dat ik hem heb verdiend, te wachten op mijn dochter van 4 die aan het balletten is. Er zijn twee ribben gebroken, zegt ze. Ik ben hoogst verbaasd. Dit kan pathologisch zijn, zegt ze. Ze vindt het zo rot omdat ik net begonnen ben om me weer te richten op het leven, zegt ze. Ik ben dubbel verbaasd. En denk: hoezo? Ik richtte me al de tijd al op het leven. Ze legt uit dat het veroorzaakt kan zijn door uitzaaiingen. Ik bel het ziekenhuis waar ik word behandeld en vraag in paniek wat te doen. Morgen detailfoto's. Geen paniek, het kan

“
**Geen paniek, het kan
ook komen door de
bestralingen, zegt de
verpleegkundig specialist.**

ook komen door de bestralingen, zegt de verpleegkundig specialist. O? Waarom weet ik dat niet? Na een nacht, waarin ik me totaal teruggeworpen voel naar het moment van de diagnose en op een rij heb gezet wat ik allemaal nog wil regelen voor mijn gezin als het slecht nieuws is, rijd ik met mijn man naar het ziekenhuis. Daar maken ze foto's, zitten we nog een uur in spanning en dan horen we de uitslag: geen uitzaaiingen gevonden. Zes weken of langer herstel. Gebeurt vaker bij bestralingen. De botten worden kwetsbaar. Ik denk aan vrijdag, toen ik de half-hoogslaper opmaakte, toen moet het gebeurd zijn. Er kraakte toen iets. Maar ja, er kraakt wel vaker iets. Opgelucht, en nog enigszins onder de indruk van deze storm, rijden we naar huis. We gaan verder met leven. Dit is het dus. Leven met kanker. Het is begonnen.'

Diana, 37

'Ik heb te lang gewacht om naar de arts te gaan. Ik was bang. Dat is een waarschuwing voor andere vrouwen: "Alsjeblieft wacht niet te lang! Stap over je angst heen! Je maakt het jezelf anders heel moeilijk."

Ik wist dat er iets niet goed was, maar angst voor kanker weerhield mij ervan om naar de dokter te gaan. Het was een heel zware tijd. Ik voelde mij eenzaam, omdat ik het verborgen hield voor mijn omgeving. Maar op een bepaald moment kon ik er niet meer onderuit. Ik moest het mijn man vertellen en mijn kinderen. Toen het duidelijk werd dat ik borstkanker had zijn ze vreselijk geschrokken. Na het verwerken van de eerste schrik, wist ik mij omringd door de liefde en steun van mijn man en kinderen. Zonder hun voortdurende aandacht en zorg zouden de ziekte en de behandelingsperiode extra moeilijk zijn geweest. Ook de hulp van vrienden en burens betekende veel.

In oktober 2012 ben ik uiteindelijk naar de huisarts gegaan. Hij zei: "U bent uit de kast gekomen!" Ik voelde me daarna bevrijd. Ik ben goed opgevangen. De huisarts heeft voor mij een chirurg gezocht waar ik vertrouwen in had. De verpleegkundigen hebben goed voor mij gezorgd. Ik zag heel erg op tegen de chemo, maar dat was wel noodzakelijk, want de tumor moest kleiner worden voordat de operatie kon plaatsvinden. Al met al viel het me mee. Ik werd kaal, dat vond ik wel heel moeilijk. Ik ben naar de kapper gegaan. Die heeft me kaalgeschoren. Op internet heb ik gezocht naar informatie over haarverlies. Ik wilde geen pruik, maar ik droeg vrolijke sjaals. De straat op met zo'n ding op m'n hoofd vond ik heel confronterend. Dan is het heel erg zichtbaar dat je ziek bent. Er waren mensen die van me wegliepen, die de ontmoeting uit de weg gingen. Ik ontving ook heel veel hartelijkheid en liefde, maar ook mensen die niet wisten wat ze moesten zeggen. Dat vond ik heel naar. Mijn man zei: "Laat het los. Misschien is er iets waardoor zij niet bij jou durven komen". Na drie chemo's bleek dat de behandeling aansloeg. Daarna volgden nog drie kuren en de operatie. Ik heb geen borstreconstructie laten doen. Mijn platte kant zag er uiteindelijk goed uit. En dat vond mijn man ook.

Voor de wondverzorging moest ik regelmatig naar het ziekenhuis. Mijn man en ik deden dan altijd iets leuks: gezellig even koffie of thee drinken. Dat is een goeie tip: maak het even wat lichter, combineer het ziekenhuisbezoek met iets waar je naar uitkijkt. Dat heeft ons heel erg geholpen.

Toen de wond was genezen, moest ik nog bestraald worden. Ik heb vijfendertig bestralingen gehad. Ik ging meestal alleen, eens per week ging een dochter mee of een vriendin. Het waren maar korte behandelingen. Ik ging lekker op de fiets. En ook

Jonge vrouwen

Hoewel ik hier vooral geen klaagverhaal van wil maken, is jong zijn en kanker krijgen bepaald niet makkelijk. Los van de doodsangst en bijwerkingen die nu eenmaal bij de ziekte horen, wordt er een breuk geslagen in een jong leven. Op het moment dat ik wilde beginnen aan een tweede kind, werden mijn eierstokken door lucrin-injecties uitgeschakeld. Op een belangrijk moment in mijn carrière moest ik mijn loopbaan vanwege de chemo's stopzetten. Het gevecht tegen borstkanker kostte een jaar van mijn leven. Daarna ben ik nog jarenlang kankerpatiënt.

Acceptatie

Door de anti-hormoonkuur kwam ik vervroegd in de overgang, met bijbehorende klachten: nachtzweeten, gewrichtspijn, slappe banden in mijn bekken, opvliegers, slapeloosheid, obstipatie. Klachten die gewoonlijk niet bij mijn leeftijd passen. Mensen kijken me vreemd aan als ik begin te puffen en zweten in een warenhuis. Maar het meest ingrijpende gevolg is mijn onvruchtbaarheid. Als ik met mijn zoontje in de speeltuin ben, krijg ik regelmatig de vraag of ik al een tweede wil. Ik probeer te accepteren dat gezinsuitbreiding er waarschijnlijk niet meer inzit.

Ik heb mijn plannen gewijzigd. Ik wil een zinvol leven leiden en zet me op verschillende terreinen in als vrijwilliger. Ook heb ik meer oog voor mijn carrière en wat ik eigenlijk met mijn leven wil. Ik bedenk waar ik zélf blij van word, in plaats van wat de wereld van mij verwacht. Nu vul ik zélf mijn toekomstplannen in: een bevrijding!

De gevolgen van borstkanker zijn voor vrouwen van net dertig anders dan voor vrouwen van bijna zestig. Maar voor iedereen is het een aanslag op het leven, de vrouwelijkheid en de ziel. Probeer te accepteren door te praten, te denken aan het geluk dat je wel hebt, en door lief te zijn voor jezelf.'

Mira, 32

— “ —
Ik wil een zinvol leven leiden.

verpleegkundige. Of we even wilden meelopen naar de andere kamer. Wouter en ik keken elkaar bezorgd aan. Ik wist op dat moment honderd procent zeker dat we van de arts te horen zouden krijgen dat ik borstkanker had.

Automatische piloot

Aan de arts was aan alles al te merken dat het niet goed zat: ze kwam binnen, zei ons vluchtig gedag, vermeed mijn blik, ging zitten en stak een officieel verhaal af. Ik weet niet eens precies meer wat ze zei. Ik zie alleen haar grote ogen voor me die me hulpeloos aankeken. “Bla bla, vorige week, bla bla, punctie, bla bla, er is borstkanker gevonden”. Het begon te suizen in mijn hoofd, het leek alsof ik alles vanaf dat moment van achter glas meemaakte. Ik hoorde mezelf op een heel zakelijke toon allemaal nuttige vragen stellen. Maar ik was het niet; mijn automatische piloot was ingeschakeld. En in die modus onderging ik de eerste tests: MRI, echo's, puncties, alles liep door elkaar.

Behandelplan

Uit de scan bleek dat de tumor door mijn hele borst verspreid was. Op één plek was hij ook in mijn borstspier gegroeid: dat veroorzaakte de pijn. Gelukkig was de uitslag van de schildwachtlier negatief. Ik had geen uitzaaiingen in mijn lymfeklieren. Mijn behandelplan was op dat moment: chemotherapie, zodat de tumor uit de borstspier kon krimpen, gevold door amputatie van de linkerborst met behoud van de lymfeklieren.

Weg ermee

Na drie FEC-rondes bleek uit de scan dat de tumor 50% geslonken was. Ik kreeg allergische reacties op docetaxel, dus ging ik terug op FEC voor de laatste twee chemo's. Na de laatste kuur was er op de scan geen tumor meer te zien en na de operatie waren het snijvlak en de geamputeerde borst tumorvrij. Ik wist vanaf het begin dat ik een amputatie wilde. Geen fratsen, gewoon weg ermee. Achteraf bleek dat ook het beste, gezien de grote van de tumor en het kleine

volume van mijn borst. Geen moment heb ik er moeite mee gehad dat ik een borst kwijt ben. Ik denk dat het scheelt als je kleine borsten hebt, dan is het verschil met de andere kant ook niet zo groot. Ik kan me voorstellen dat het lastiger is als je één grote borst hebt en aan de andere kant niets.

Zoals ik er nu in sta, wil ik geen reconstructie. Om voor cosmetische redenen weer onder het mes te gaan en te moeten herstellen, zie ik echt niet zitten. Ik ben al heel dankbaar dat ik tumorvrij ben en (relatief) gezond.'

Chavelli, 29

'Mijn man en ik wilden heel graag een tweede kindje. Maar dat is niet zo eenvoudig. Mijn tumor was 100% hormoongevoelig. Voor mijn prognose is dat gunstig, omdat ik tamoxifen kan gebruiken, maar voor mijn kindervens is het niet zo goed. Het betekent dat de laatste zwangerschap de kanker van een flinke stoot hormonen heeft voorzien, waardoor de tumor is gaan groeien.

Ik gebruik nu anti-hormoontherapie en injecties om de eierstokfunctie uit te schakelen. Als ik klaar ben met de anti-hormoonbehandelingen, ben ik 36 jaar. Misschien dat het dan nog lukt. Mensen in mijn omgeving zeggen wel eens dat ze niet snappen dat ik het überhaupt overweeg. “Wees blij dat je er nog bent,” zeggen ze. Ik vind het lastig uit te leggen, maar mijn biologische klok doet het nog steeds. Ik heb dan wel kanker gekregen, maar ik weiger om die ziekte me mijn droom van een groot gezin te laten ontnemen.'

Mira, 32

'Vlak voordat ik te horen kreeg dat ik borstkanker had, is mijn oma overleden. Deze ketting had zij altijd om. De familie vond dat ik hem moest dragen ter bescherming. Zodoende is mijn oma elke dag in gedachten bij me. Gelukkig heeft ze het niet meegemaakt dat ik borstkanker kreeg. De ring aan mijn ketting is mijn trouwring. Hij is gemaakt door mijn zus die als hobby sieraden maakt. In het handschrift van mijn man staat erop dat hij van me houdt. In de binnenkant staat de data waarop we elkaar leerden kennen en waarop we zijn getrouwd. Mijn man is mijn steun en toeverlaat en de enige bij wie ik me echt kwetsbaar durf op te stellen. Hij is erg belangrijk voor mij.'

Mattis, 28

“
Mijn borsten zijn twee
“tikkende tijdbommen”,
zo voelde het voor mij.
”

Erfelijkheid

Vijf jaar geleden werd bij mijn nicht borstkanker geconstateerd. Onderzoek wees uit dat zij de BRCA1-genmutatie heeft. Later bleek dat haar moeder en broer ook gendrager zijn. Mijn ouders, broer en ik hebben uitgebreid overlegd om ons ook te laten testen, maar bleven sceptisch: “Waarom zou je dat willen weten? Waarom, als ik me goed voel?” Struisvogelpolitiek? Ja, ik denk het wel. Toch voelde het niet prettig om niet te weten of ik ook het gen had.

Nu ruim een jaar geleden heb ik mijn intuïtie gevolgd en kreeg ik bij de huisarts de verwijzing naar de klinisch geneticus. Mijn vader en ik hebben ons laten testen. We bleken beiden drager van het BRCA1-gen. De kans op borstkanker is daardoor 60-80%, voor eierstokkanker 40-60%.

Ik kreeg een hele reeks afspraken in het ziekenhuis en ben gestart met onderzoeken van mijn borsten. Kort daarna kreeg ik de uitslag: borstkanker. Er zat een tumor van bijna twee cm in mijn rechterborst. Hij was nog klein en we waren er vroeg bij, maar mijn wereld stortte in.

Mijn vriend en ik genoten van ons leven, met mooie dromen dat ieder jong stel heeft. En dan ineens hoorde ik dat ik drager van het BRCA1-gen ben en dat ik borstkanker heb. Ik moest gaan nadenken over wat ik met mijn borsten wilde: preventief verwijderen of iedere zes maanden onderzoeken, met alle stress en spanning. Mijn borsten zijn twee “tikkende tijdbommen”, zo voelde het voor mij.

Moelijk

Als ik chemokuren ga krijgen, adviseren de artsen om voor die tijd mijn eicellen te laten invriezen, voor het geval mijn eierstokken na de chemokuren niet meer op gang komen. Ik ben ook gaan nadenken of we via PGD (Preïmplantatie Genetische Diagnostiek) een kindje willen. Er is een kans van 50% dat ik het BRCA1-gen doorgeef aan mijn kinderen. Als ik kies voor PGD, wat niet zonder risico is, heeft waarschijnlijk de helft van mijn eicellen de genmutatie en de andere helft niet. Dan zouden alleen de “goede” eicellen gebruikt worden en de “foute” eicellen worden vernietigd. Had ik dan als gendrager niet geboren

Het gaat nu goed met me. Borstkanker heeft mijn leven beïnvloed, maar niet bepaald. Dat is ook mijn motto. Natuurlijk heeft het een behoorlijke impact op mijn leven gehad, maar dat was tijdelijk. Nu denk ik er niet meer elke dag aan. Het is uit mijn systeem.

Preventief

Mijn jongere zus heeft haar borsten preventief laten verwijderen. Ik denk wel dat mijn ziekte voor haar de druppel was. Zij is dertien jaar jonger dan ik. Als kind zat zij al met een zieke moeder. Borstkanker beheerste al heel vroeg haar leven. Ze zei: "Ik ben er gewoon klaar mee! Ik wil niet de volgende worden". Ze heeft gezien wat de gevolgen voor mij waren. Het heeft me, ondanks de controles, twee jaar van mijn leven gekost. Ik was er vroeg bij, maar desondanks heb ik nare operaties en therapieën moeten ondergaan. Mijn zus wilde dat niet.

Wonder

Ik begon met een nieuwe baan, ik startte hiervoor met een studie, ik ging weer sporten. Ik zei: "Ik ben weer op de weg terug". En toen gebeurde een wonder, ik werd zwanger.

Voor de chemotherapie begon, werd mij gevraagd of ik nog een kinderwens had. Ik had echt geen idee. Ik had wel wat anders aan mijn hoofd. Ik was net geopereerd, ik moest een zwaar behandeltraject in. Om later nog een keus te hebben, heb ik eicellen laten invriezen. Maar ik heb ze niet nodig gehad. Echt een wonder! Ik was 38, dus zo jong was ik nou ook niet meer en door de chemo was ik een tijdje in de overgang. De zwangerschap verliep zonder probleem, de bevalling ging goed. Mijn dochter heet Suyu. Haar tweede naam is Felicia. Dat betekent

blijdschap, gelukbrenger. Suyu is een samenvoeging van de namen van mijn ouders: Suus en Jan. Ze is echt mijn cadeau!

Jacoby 39, dochter van Suus

Ik beschouw dit als mijn weg.

Mijn DNA is onderzocht op de bekende erfelijke mutaties die de kans op borstkanker sterk vergroten. Daar was zeker aanleiding voor, want borstkanker komt in mijn familie veel voor. Ook in die van mijn man, want de moeder van mijn man en mijn moeder waren nichten van elkaar.

Vragenlijsten

Bij mij is in 2006 borstkanker geconstateerd. In 2009 kwam de ziekte terug en 2013 kreeg ik te horen dat het uitgezaaid was. Pas toen de diagnose "borstkanker" voor de tweede keer werd gesteld, werd er gekeken of er misschien een erfelijke factor aanwezig was. We moesten vragenlijsten invullen. Daarvoor moesten we op zoek naar de grafstenen van familieleden, om te kijken naar de overlijdensdata, want zoiets vergeet je. BRCA1 en BRCA2 bleken het niet te zijn, maar andere erfelijke factoren worden zeker niet uitgesloten. Toen onze oudste dochter Jacoby op 35-jarige leeftijd borstkanker kreeg, werd dat vermoeden alleen maar bevestigd. Ze zijn nu opnieuw op zoek in het DNA naar een andere genetische variant.

Positief

Het gaat nu redelijk goed met me. Ik ga door zolang ik kan. Soms doe ik wel eens wat te veel op een dag, dan moet ik daar de volgende dag voor boeten. Dat is wel wennen, want ik was altijd een sterke vrouw. Ik zie mezelf als een duikelaartje: dat komt ook altijd weer met z'n hoofd boven. Niet iedereen heeft dat vermogen, maar ik beschouw het leven van de positieve kant. Ik kan nog vrij veel doen. Ik zie zoveel mensen om me heen die veel minder kunnen. (Lachend:) bovendien heb ik een uitstekende mantelzorger aan mijn man. We kunnen nog om heel veel dingen lachen, zelfs om zwarte humor. Als we samen barbecueën en het vlees is een beetje verbrand, dan zeggen mijn kinderen: "O, dat kan jij best eten, mam. Jij hebt toch al kanker". Dat klinkt een beetje cru, maar daarmee wordt het allemaal niet zo zwaar. Ondanks alles hebben we het samen toch nog goed. Natuurlijk huilen we af en toe. Toen de kanker terugkwam had ik nog alle moed, maar dat het daarna was uitgezaaid, ja, dat was een enorme klap. Dan brandt je kaarsje niet zo zeker. Ik beschouw dit als mijn weg. Ik probeer zo blijmoedig mogelijk door het leven te gaan. Anders maak ik het voor de anderen om me heen alleen maar extra zwaar.'

Suus 69, moeder van Jacoby

Ik zie mezelf als een duikelaartje: dat komt ook altijd weer met z'n hoofd boven.

In 2011 werd bij mij de diagnose borstkanker gesteld, pas zo'n drie maanden nadat ik voor het eerst het ziekenhuis binnenliep. De dag voor mijn verjaardag was ik bij de huisarts geweest, omdat er donker vocht uit mijn linkertepel kwam (ik ontdekte een vlekje in mijn beha). Om zeker te weten wat er aan de hand was, is er eerst een klein stukje borstklierweefsel weggehaald. Daaruit bleek dat er naast de eerder geconstateerde voorlopercellen van borstkanker (Ductaal Carcinoma In Situ, DCIS) daadwerkelijk kankercellen aanwezig waren. Gezien de grootte van het DCIS-gebied, werd mijn linkerborst geamputeerd.

Ik heb gekozen voor een directe reconstructie met behulp van een siliconenprothese. Ik wilde niet "plat" wakker worden. Ik had liever voor lichaamseigen materiaal gekozen, maar destijds had ik te weinig vet daarvoor (inmiddels is dit onder invloed van de anti-hormoontherapie anders).

Ik wilde niet "plat" wakker worden.

Wist ik veel dat er verschillende maten prothesen zijn... Ja, uiteraard wel verschillende cupmaten, maar ook de hoogte kan per individu bepaald worden. Na de operatie ging er huid necrotiseren (afsterven, red.), waardoor ik nogmaals onder het mes moest. Daardoor kwam de prothese nog strakker in het velletje te zitten. Te hoog, te strak en daardoor te plat. Ik heb twee keer een lipofilling ondergaan, maar het resultaat is helaas verwaarloosbaar. Onlangs heb ik een derde ingreep ondergaan. De vorm lijkt nu al iets beter, maar het definitief resultaat is pas na drie maanden te zien.'

Marie-Louise, 35

Lipofilling, ook wel autologe vettransplantatie genoemd, is een techniek waarbij vet wordt weggezogen bij buik, heupen of dijen. Dit vetweefsel wordt vervolgens, na zuivering, met kleine spuitjes ingespoten in de borstregio. Het grote voordeel van lipofilling is dat het een relatief kleine ingreep is, met weinig kans op complicaties en een snel herstel van de patiënt. Bovendien leidt het nagenoeg niet tot extra littekenvorming.

De techniek wordt gebruikt ter correctie van (kleine) onregelmatigheden van de borstcontour en bij verschillen van borstomvang na eerdere borstreconstructie of borstsparende operatie en bestraling. In enkele gevallen wordt het toegepast bij pijnklachten als gevolg van verharding (fibrose) van de borst na eerdere bestraling, met wisselend succes.

Helaas leidt lipofilling niet altijd tot het gewenste resultaat. Dit komt omdat het uiteindelijke resultaat moeilijk te voorspellen is omdat vaak een deel van het teruggeplaatst vet (40-60%) in de eerste drie maanden opgenomen wordt door het lichaam. Hierdoor zijn vaak meerdere lipofilling-procedures nodig voor het gewenste cosmetische resultaat. Er is weinig onderzoek gedaan naar de lange termijneffecten van lipofilling, in het bijzonder eventuele nadelige gevolgen van deze techniek met betrekking tot doorge maakte borstkanker. Dit is de reden waarom deze techniek op dit moment nog niet altijd vergoed wordt door de verzekeraar.'

Dr. Marc Mureau, plastisch chirurg

Ik wist altijd wel dat je borsten groter worden als je aankomt en kleiner als je afvalt. Ik had er alleen niet over nagedacht dat als je dan dikker wordt, je prothese op een gegeven moment gewoon veel kleiner is dan je eigen borst. Echt zo'n stom gezicht! Ik ben uiteindelijk maar een nieuwe prothese gaan halen, met bijbehorende beha's natuurlijk. Pfff, ben ik blij als ik straks de reconstructie achter de rug heb; kan ik tenminste zonder gevolgen jojoën.

Overigens is het zo dat als je twee cup-maten verschil hebt ten opzichte van je laatste prothese, je een nieuwe prothese bij de verzekeraar kunt declareren. Ook als je hem binnen twee jaar nodig hebt.

Ik heb inmiddels aan beide zijden geen borsten meer. Om te voorkomen dat mijn protheses verschuiven, heb ik prothesebody's besteld, in plaats van -beha's. Ze blijven perfect zitten. En nog een tip: als je net de amputatie(s) gehad hebt, kan het pijnlijk zijn een prothese beha te dragen (die drukt op het litteken). Er zijn hemdjes met de prothese er al in (rechts, links of aan beide kanten). Die hemdjes hebben geen strakke rand en kan je dus vrijwel meteen na de operatie al aan. Dat is prettig als je niet graag "plat" het ziekenhuis verlaat.'

Détje, 37

Barbara en Gina komen uit een gezin met zes dochters. Eén zus is overleden bij een verkeersongeluk. Hun Moeder kreeg in 2002 borstkanker. Ze overleed in 2008, niet aan borstkanker. Nancy, de jongste, kreeg in 2006 de diagnose "borstkanker". Vanaf dat moment ondergaan alle zussen jaarlijks controle.

Barbara: 'In augustus 2013 werd bij mij borstkanker geconstateerd. Er volgden een borstsparende

operatie, okseltoilet en chemotherapie. Nancy en ik hadden hormoongevoelige borstkanker. Nancy was nog heel jong. Zij kreeg tamoxifen en injecties om de eierstokfunctie stop te zetten. Ik zat al op de grens van de overgang. In het eerste jaar hebben de artsen regelmatig gecontroleerd of mijn eierstokfunctie echt stil bleven. Dat was het geval, dus bij mij is besloten om de eierstokken niet te verwijderen.

Ik wilde gewoon niet ziek worden.

